

OLIMPIADA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ
Etapa județeană/a municipiului București
17 martie 2018

Clasa a IX-a

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Lucrările în care eseul/răspunsurile sunt precedate de titlu și/sau motto vor fi notate cu zero puncte.
- Timpul de lucru: trei ore.
- Total: 120 de puncte.

Citește cu atenție textele de mai jos.

A.

I

Venise fata de-mpărat
Cu alte fete pe-nserat
S-aducă apă din izvor –
Din zări un tânăr călător,
Sosind pe-acolo, s-a rugat
Să bea din cana lor.

Iar fata de-mpărat i-a dus
Cofița ei; și când i-a spus
Flăcăul cel dintâi cuvânt,
Ea se uită speriată-n vânt,
Și ca certat-apoi și-a pus
Privirile-n pământ.

„Aș vrea, ca și la-ntorsul meu,
Să fii aici să-mi dai să beu.”
Iar ea, tot nemișcată stând
Cu ochii-n jos, și tremurând
De lupta ei, târziu și greu
Rosti sfioasă: „Când?”

Și, mâne poate... Mai târziu...
Ori peste-un an! Nici eu nu știu.
Sunt fiu de crai. Cărarea mea
Pe-aici va fi... Ne vom vedea!
De-acum iubitul tău să fiu,
Iar tu, iubita mea.

Apoi pleacă în grabnic pas...
Avea atâta dor în glas!
Era voinic și tinerel,
Înalt și tras ca prin inel:
De-atunci și ochii i-au rămas
Și inima la el.

II

Și fata de-mpărat veni
Și-a doua zi, și-a treia zi,
Și-n toate zilele pe rând,
Încete clipe numărând,
Tot aștepta doar o veni
Flăcăul mai curând.

Grăbitul soare scăpăta,
Și fata tot acolo sta:
Și noaptea umedă din văi
Venea pe-ntunecate căi;
Târziu în noapte-abia pleca
Și fata la ai săi.

„O fi bolnav! O fi murit!
O, Doamne, el ar fi venit
De-atâta timp! mai știu și eu!”
Și doru-i plângător mereu
Creștea de presimțiri hrănit,
Din ce în ce mai greu.

Trecu și vara, și trecu
Și toamna, și pe văi căzu
Zăpada iernii, și-apoi iar
Sosi-nfloritul cireșar –
Dar nici acum voinicul nu,
Doritul ei drumar!

„Dar totuși, azi el va veni...
Nici azi nu vine... unde-o fi?
Dar mâne va veni! Știu eu,
Că-mi spune inima! Și-al meu,
Al meu de-acum în veci va fi;
Ce bun e Dumnezeu!

Tu, vânt de seară,-n calea ta
Nu l-ai văzut venind cumva?
Și nici tu, nor, nu l-ai văzut
Prin multe lumi câte-ai trecut?
Să-i spui, te rog, de-l vei afla,
Că-l plâng și că-l sărut!

Să-i spui că florile din strat
Le ud și cresc mai răvărsat,
Dar florile pe-obrazul meu
Pălesc, că prea le ud mereu;
Și câte-amaruri am răbdat
Știu, biata, numai eu!

Că pentru dânsul, că-l iubesc,
Părinții-n drum mă ocolesc
Și m-au gonit din casa lor;
Că toți ai mei azi nu mă vor!
Sunt singură, pe căi trăiesc,
Sunt singură, și mor!”

Treceau drumeți pe lângă ea,
Șoptind, dar fata nu-i vedea.
Treceau și zilele zburând,
Treceau și luni, treceau în rând,
Treceau și ani, ei nu-i trecea
Răbdarea, așteptând. [...]

George Coșbuc, *Ideal*,
în volumul *Fire de tort* (1896)

B.

6

Acum și dânsa-i în odaie cu ochi de jar privind în jur și-i toată numai o văpaie, o flacăra arzând un șnur. Pierdută este și plâpândă în locul care-i interzis, dar sufletul i se inundă de-un freamăt cald, de nedescris.

— Te-aștept, Mereu da Flor, de-o viață și, iaca poznă, ai venit! Poftește-aicea, șezi în față, îi spune omul fericit.

Prințesa nu mai zăbovește, deși-ar tui-o înapoi; la Malamutul ei privește – ce trai-vătrai pe cățeloi: s-a-ntins deja pe burta toată și aburește larg parchetul, amușinând ușor o gheată, s-a pus să-i ronțăie șiretul.

E cald aicea și e bine, iar spaima-ncet i se destramă.

— Poftește, stai aici cu mine, sunt Biblio, nu-s prilej de teamă.

Mereu da Flor, prințesă-aleasă, încet-încet i se supune. Se-așază dincolo de masă și face tot ce i se spune, căci Biblio pare om de treabă, deși e pe la guler ros și are-un aer – chiar așa e! – un aer cam șobolănos.

— Bibliotecă, așa îi spune acestui loc cu carte multă. Te-aștept de-amar de timp, minune, în odăița mea. Ascultă...

7

Făcându-i largă plecăciune, o salută bibliotecarul, apoi, treptat, porni a-i spune care-i era, de fapt, amarul.

O aștepta de toamne multe să vină să îi treacă pragul, sperând ca fata să-l asculte, să ceară cărți, să prindă dragul... Și-o întrebă dac-auzise de Cehov, Pușkin sau de Gogol, dar ea roși, zâmbi și-i zise:

— Am auzit de gogol-mogol...

— Frumoasă ești de pică luna, îi spuse Biblio cam trist, dar săracuță ca bătrâna cu mâna-ntinsă-ntr-un batist.

— Săracă, eu? Am nestemate de nu le poate număra niciun supus, în veci, pe toate. De ce, mă rog, îmi spui așa?

— Mereu da Flor, o viață doară nu-i niciodată îndeajuns, în timp ce-o carte, orișicare, ți-aduce atâtea vieți în plus!

— Mă ierți, chiar vreau să știu mai multe, săracă nu știam c-aș fi. Mai spune-mi, ce mister se-ascunde pe-aici? Ce altceva mai știi?

Plimbându-se-ntr-un rafturi 'nalte, entuziasmat de musafiri, se puse Biblio să-i arate cele mai mândre cărțuții. Iar după ce-o plimbă prin alte vechi timpuri și prin continente, o întrebă de-ar vrea să afle cel mai păzit dintre secrete.

Veronica D. Niculescu, *Spre văi de jad și sălbăție* (2016)

Subiectul I

(30 de puncte)

Răspunde, pe foaia de concurs, la fiecare dintre următoarele cerințe.

1. Explică, utilizând două exemple din text, relația dintre emițător și receptor în dialogul din fragmentul extras din *Spre văi de jad și sălbăție* de Veronica D. Niculescu. **6 puncte**

2. Ilustrează două particularități ale monologului, identificate în textul de George Coșbuc. **6 puncte**

3. Evidențiază rolul a două procedee artistice utilizate în fragmentul extras din *Spre văi de jad și sălbăție* de Veronica D. Niculescu, în realizarea portretului fetei. **6 puncte**

4. Comentează modul în care este reprezentat spațiul în cele două texte. **6 puncte**

5. Susține-ți opinia despre semnificația următorului fragment din textul *Ideal* de George Coșbuc: „Treceau drumeți pe lângă ea./Șoptind, dar fata nu-i vedea./Treceau și zilele zburând,/Treceau și luni, treceau pe rând,/Treceau și ani, ei nu-i trecea/Răbdarea, așteptând.” **6 puncte**

Notă! Niciun răspuns nu va depăși 100 de cuvinte.

Subiectul al II-lea**(30 de puncte)**

Imaginează-ți că ești personajul Biblio din fragmentul extras din volumul *Spre văi de jad și sălbăție* de Veronica D. Niculescu.

Redactează un text de 150 – 300 de cuvinte care să reprezinte un fragment din jurnalul acestuia, conținând impresiile lui despre întâlnirea cu prințesa.

Data redactării jurnalului este 17 martie 2018.

Subiectul al III-lea**(30 de puncte)**

Scrie un eseu de 600-900 de cuvinte despre *relația așteptare – inițiere*, pornind de la cele două fragmente citate și valorificând experiențele tale culturale.

Notă! În elaborarea eseului, vei respecta structura textului de tip argumentativ: *ipoteza*, constând în *formularea tezei/a punctului de vedere* cu privire la temă, *argumentația* (cu trei argumente/raționamente logice/exemple concrete etc.) și *concluzia/sinteza*.

Redactare**(30 de puncte)**

În vederea acordării punctajului pentru redactare, lucrarea ta trebuie să aibă cel puțin 900 de cuvinte.

Pentru redactarea întregii lucrări, vei primi 30 de puncte (organizarea ideilor în scris – 6 puncte; abilități de analiză și de argumentare – 6 puncte; utilizarea limbii literare – 6 puncte; ortografia – 4 puncte; punctuația – 4 puncte; așezarea în pagină, lizibilitatea – 2 puncte, respectarea precizărilor privind numărul de cuvinte – 2 puncte).

OLIMPIADA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ
Etapa județeană/a municipiului București
17 martie 2018

Clasa a X-a

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Lucrările în care eseul/răspunsurile sunt precedate de titlu și/sau motto vor fi notate cu zero puncte.
- Timpul de lucru: trei ore.
- Total: 120 de puncte.

Citește cu atenție textele de mai jos.

A.

Sorbind din ceai, Puiu nu-și lua ochii de la gardianul care stătea în ușa camerei, radios, mulțumit, ca și când astfel, prin înfățișarea lui, ar fi vrut să-i mai alunge urâtul și supărarea. Compătimirea aceasta primitivă și discretă i se părea lui Puiu minunată și-i făcea mai bine decât chiar mângâierile tatălui său. Aici era un om străin, simplu, care înțelegea nenorocirea altuia și căuta, cum îl tăia capul, să-i ușureze situația. El, până acuma, cu oamenii de teapa gardianului, a avut numai relații de la stăpân la servitor. Niciodată n-a stat de vorbă de-aproape și nu și-a închipuit că în asemenea sufilete ar putea să se adăpostească sentimente deosebite... Ca să-i răsplătească inima, îl întrebă cu glas prietenos:

- Cum te cheamă pe tine, băiete?
- Andrei Leahu, boierule, răspunse bucuros gardianul.
- Și de pe unde ești? continuă Puiu. Din ce județ?
- Din Argeș, boierule, comuna Ciofrângeni...

— Argeș? făcu Puiu cu o ușoară tresărire. Am umblat și eu mult prin Argeș. Un unchi de-al meu din partea mamei are o moșie la Mănești. [...]

Parcă l-ar fi împins niște amintiri puternice, Puiu, după o pauză, întrebă cu mare vioiciune:

- Da' pe la voi este *Ciuleandra*?

— *Ciuleandra*? zâmbi Leahu. Cum să nu fie, boierule? Da' pe la noi îi zicem *Șuleandra*, c-așa am apucat... Tare frumos joc, adaogă apoi dânsul. Parcă nici nu-ți mai vine să te oprești, dacă l-ai început... Ați jucat poate și dumneavoastră *Șuleandra*, boierule?

— Da... adică... bâlbâi Puiu, neașteptându-se la întrebare, și acuma cu o părere de rău că, fără niciun rost, a adus vorba despre *Ciuleandra*. [...]

*

- Da, *Șuleandra*, murmură foarte încet, doctorul, care asculta calm, cu o privire rece.

— Ai auzit și dumneata de jocul acesta curios? se întrerupse Puiu brusc, mirat parcă și în același timp încântat

— Nnda... repetă doctorul, cu o imperceptibilă tresărire, ca și când i-ar fi părut rău că i-a scăpat cuvântul.

Se făcu o pauză. Puiu zâmbea confuz și mai aștepta să spună ceva doctorul. Pe urmă tăcerea îl supăra și porni mai nervos:

— Ei, da... *Ciuleandra*... În sfârșit, hangiul ne conduce într-un cerdac de unde într-adevăr puteam privi hora, ca dintr-o lojă de teatru... La început, poate pentru că-mi era și foame, nu mi s-a părut nimic deosebit. Hora, ca toate horele, fetele, așa ș-așa, flăcăii, să nu mai vorbim. De altfel jucau o horă obișnuită, fără niciun haz... Apoi a venit *Ciuleandra*... Ei bine, doctore, cine n-a văzut *Ciuleandra* nu-și poate închipui ce înseamnă beția dansului! (Se aprinse. Ochii îi luceau într-un zâmbet fierbinte.) Pornește ca o horă oarecare, foarte lent, foarte cumpătat. Jucătorii se adună, se îmbină, probabil după simpatii, ori la întâmplare, indiferent. Pe urmă, când se pare că oamenii s-au încins puțin, muzica prinde a se agita și a se iuți. Ritmul jocului se accelerează, firește. Jucătorii, cuprinși de după mijloc, formează un zid compact de corpuri care se mlădie, se îndoaie, se răsucesc și tresălesc cum poruncesc lăutarii. Cu cât se aprind mai tare jucătorii, cu atât și muzica se ațăță, devine mai zvăpăiată, mai sălbatecă! Picioarele flăcăilor scapără vijelios, schițează figuri de tropote, sărituri de spaimă, zvâcniri de veselie. Apoi deodată, cu toții, cu pașii sălțați și foarte iuți,

pornesc într-un vârtej. Zidul viu se avântă când încoace, când încolo, lăutarii pișcă vehement strunele înăsprind și ascuțind sunetele cu câte-un chiot din gură, la care încearcă să răspundă altul, din toiul jucătorilor, curmat însă și înghițit de năvala ritmului. Acuma șirul, tot încovoiindu-se și strângându-se, ca un șarpe fantastic, începe să se încolăcească, să se strângă, să se grămădească, până ce se transformă parcă într-un morman de carne fierbinte, care se zvârcolește pe loc un răstimp, ca apoi, pe neașteptate, să se destindă iarăși, ostentiv ori prefăcut, în tact cuminte, lăsând să se vadă fețele roșite și vesele ale jucătorilor. Dar lăutarii se înfurie că s-a înmuiat jocul, își întărită iar cântecul, mai puternic, mai stăruitor. Șiragul de jucători, parc-ar vrea să sfideze și să stârneasă pe lăutari, se repede mai furtunos, picioarele hurducă pământul cu bătăile, vârtejul pornește din nou, mai strâns, mai încăpățânat, se încolăcește iar și se descolăcește și, în cele din urmă, se încheagă într-un vâlmășag de trupuri zdrobite. Așa, pe loc, câteva minute, nu știu cât timp, în același ritm nebunesc, flăcăi și fete se frământă, tremură, tropăie...

Liviu Rebreanu, *Ciuleandra* (1927)

B.

Sunetele pianului se aud tot mai distinct când te apropii de subsol. Acolo becurile ard toată ziua. A treia ușă pe dreapta scoate un scârțâit scurt când o deschizi și te pomenești brusc într-o lumină orbitoare. O sală dreptunghiulară complet goală, măsurând aproximativ 30 de metri pătrați. Pe cei patru pereți sunt fixate bare orizontale de lemn la nivelul șoldului unui om de statură medie. De bare se țin băieți și fete și-și mișcă picioarele întinzându-le și îndoiindu-le în ritmul muzicii. Acum nu mai ai niciun dubiu. Recunoști imediat *Barcarola* de Offenbach. În mijlocul încăperii, un bărbat înalt, încă suplu, cu o anumită lentoare în mișcări, îi poți da ușor 45, deși n-are decât 36. Leon poartă maioul negru, ros în câteva locuri de molii, mulat pe corp, cu care a debutat în *Harald și luna verde* la „Palais de danse”. Ține în mână o cravașă. Lovește cu ea gambele care nu se supun ritmului și nu păstrează alinierea. Hei, voi de-acolo, Nuți și Carliță, ce-aveți de comentat? Cui nu-i place să părăsească sala! Gata. Bate din palme. *Poziția a treia*. Înșurubați-vă bine pe picioare cu genunchii întinși la maximum. Baletul e geometrie, nu-i ca la Breaza! Nu contest valorile folclorice, dar... poate că unii pot mai mult, vor mai mult. Atunci de ce nu se duc la Operă? strigă Carliță din fundul sălii, cu adresă precisă. Leon nu marșează la provocare. Cine trece prin iad are dreptul să-i privească de sus pe ceilalți. Letiția, dă-i drumul. Corepetitoarea apasă pe clape. „Dansul Anitrei” din *Peer Gynt* de Grieg, vorbește Letiția la pereți. [...] Și... un, doi, trei, patru... *plié, relevé**. Cum ții brațul, Cici, vreau să văd o acoladă perfectă! Și... [...] în față, în lateral. Și-acum... *petit battement, battement tendu, grand battement**. Rânduri de picioare, întinse în față, în lateral. Vreau să văd un singur picior. Reluăm. Piciorului ăsta îi zvâcnesc mușchii. Piciorul ăsta e amorțit. La piciorul ăsta s-a pus un cârcel. Șiroaie de transpirație curg pe Argeș în jos, pe un mal frumos... dresurile se udă mai dihai decât loturile irigate ale patriei. Dansatorii le schimbă la fiecare pauză. Pe cele folosite le storc în chiuvetă și le pun la zvântat pe capetele barelor. Ce-i cu voi, ați obosit? Leon se gândește la ora încremenită de la Sachsenhausen, între 12 și 13, când, după șase ore de cărat un bolovan de la un capăt la altul al patruleterului și înapoi, stăteau neclintiți în picioare și n-aveau voie să scoată o vorbă, nici să se sprijine unul de altul. Gata, reluăm. *Poziția a cincea*. Măinile se prind din nou de bară. Picioarele se lipesc de astă dată cuminiți, cu vârful unuia atingând călcâiul celuilalt, cu genunchii uniți. Leon trece printre rânduri, cravașa se face că lovește ca să-și justifice prezența. Închide genunchii. Strânge cât poți. Ce-i asta, trecătoarea Oituz? Și... un, doi, trei, patru... *Plié, relevé*.

Nora Iuga, *Harald și luna verde* (2014)

**Palais de danse* – centru de spectacole

**plié, relevé; petit battement, battement tendu, grand battement* – (în limba franceză, referitor la dans) mișcări specifice baletului

Subiectul I

(30 de puncte)

Răspunde, pe foaia de concurs, la fiecare dintre următoarele cerințe.

1. Ilustrează, cu câte un exemplu din fiecare text, o funcție a limbajului. 6 puncte
2. Prezintă valoarea expresivă a verbelor la modul indicativ, timpul prezent, din textul *Harald și luna verde* de Nora Iuga. 6 puncte
3. Explică rolul a două elemente nonverbale, identificate în oricare dintre cele două texte. 6 puncte

4. Comentează modul în care motivul muzicii este valorificat în cele două texte. **6 puncte**
5. Susține-ți opinia despre semnificația următoarei secvențe din textul *Ciuleandra* de Liviu Rebreanu: „Ei bine, doctore, cine n-a văzut *Ciuleandra* nu-și poate închipui ce înseamnă beția dansului!” **6 puncte**

Notă! Niciun răspuns nu va depăși 100 de cuvinte.

Subiectul al II-lea

(30 de puncte)

Imaginează-ți că ești unul dintre personajele fragmentului extras din textul *Harald și luna verde* de Nora Iuga.

Redactează un text memorialistic, de 150 – 300 de cuvinte, în care să evoci un moment care te-a determinat să iei în considerare posibilitatea de a renunța la dans.

Subiectul al III-lea

(30 de puncte)

Scrie un eseu de 600 – 900 de cuvinte despre *dans ca formă de manifestare a emoțiilor/sentimentelor*, pornind de la cele două texte citate și valorificând experiența ta culturală.

Notă! În elaborarea eseului, vei respecta structura textului de tip argumentativ: *ipoteza*, constând în *formularea tezei/a punctului de vedere* cu privire la temă, *argumentația* (cu trei argumente/raționamente logice/exemple concrete etc.) și *concluzia/sinteza*.

Redactare

(30 de puncte)

În vederea acordării punctajului pentru redactare, lucrarea ta trebuie să aibă cel puțin 900 de cuvinte.

Pentru redactarea întregii lucrări, vei primi 30 de puncte (organizarea ideilor în scris – 6 puncte; abilități de analiză și de argumentare – 6 puncte; utilizarea limbii literare – 6 puncte; ortografia – 4 puncte; punctuația – 4 puncte; așezarea în pagină, lizibilitatea – 2 puncte, respectarea precizărilor privind numărul de cuvinte – 2 puncte).

OLIMPIADA DE LIMBA ȘI LITERATURĂ ROMÂNĂ

Etapa județeană/a municipiului București

17 martie 2018

Clasa a XI-a

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Lucrările în care eseu/răspunsurile sunt precedate de titlu și/sau motto vor fi notate cu zero puncte.
- Timpul de lucru: trei ore.
- Total: 120 de puncte.

Citește cu atenție textele de mai jos.

A.

Altceva e cu tinerețea: [...] atunci viața e o bucurie, o beție permanentă sorbită din chiar curățenia senzațiilor noastre născânde; atunci seva existenței, revărsându-se în toate părțile, ne învăluie în delicii. Prietenii ne sunt intime și sincere; dragostele noastre sunt înveșmântate în idealul perfecțiunii. Visele ambițiilor noastre, ale dorințelor noastre ne măresc orizontul și ne fac să plutim mândri spre viitorul necuprins. Poți uita această scurtă primăvară a existenței, mai ales când ai petrecut-o sub auspicii binevoitoare, în prezența unei naturi pline de încântare, în mijlocul boschetelor fermecate și al câmpiilor parfumate, în fața unei mări a cărei priveliște n-are pereche?

Tinerețea e încrezătoare pentru că sufletul mai are încă acea neprihănire pe care a primit-o din mâinile Creatorului. Nefericit e tânărul bănuitor; îi lipsește conștiința virtuții și a cinstei. Ca să înduri lașitatea trebuie să fii capabil de ea, și scepticismul ni se va părea totdeauna un semn de șiretenie. Un om neîncrezător nu face decât să disprețuiască speța omenească, nu vede decât înșelați și înșelători. Respectul bărbatului și al femeii îi sunt la fel de necunoscute. Totuși, pentru cei care cultivă asemenea sentimente, ce decepție amară să le vadă atât de puțin confirmate în viața reală! Când părul a albit și iluziile s-au dus, odată cu spulberarea viselor, când ai simțit mârșăvia, absurditatea, necunoștința, egoismul, josnicia, răutatea unor înclinări, lipsa de judecată care formează substanța acestui corp numit societate, în mijlocul căreia ai trăit, poți să nu devii mizantrop? E greu să nu arunci asupra lumii întregi vina de a nu fi răspuns așteptării noastre și de a nu sfârși prin a te izola tot mai mult. Pentru mine, dacă mai aspir la ceva, acesta este singurătatea. Îndată ce voi ajunge să mă desfac de lanțurile ce mă leagă încă de îndatoriri pe cât de fade, pe atât de sterpe, nu-i voi cere lui Dumnezeu pentru anii ce va voi să mi-i mai dea decât societatea limitată, dar intimă a celor apropiați mie.

Memoriile Principelui Nicolae Suțu, mare logofăt al Moldovei, 1798-1871

(traducere din limba franceză de Georgeta Filitti)

B.

Am întors capul spre fereastră. Și am încremenit. Prin geamul murdar se vedea o splendidă livadă de gutui tremurându-și în soare globurile aurii imperfecte. Era, desigur, toamnă, dar o toamnă luminoasă și caldă, care nu mai exista în realitate, după cum nici livada nu putea să existe. Încotro, înspre ce ispititoare, misterioasă și poate amenințătoare lume putea da geamul murdar al bătrânei? Înconjurasem ciudata clădire a depozitului de cărți și știam că de jur împrejur e numai paragina intrată în descompunere și pe jumătate înghețată a sfârșitului de toamnă. De unde răsărise livada aceea galbenă, cu șirurile ei lungi de gutui prea încărcăți pentru a nu amenința să se rupă și a nu atinge, într-un gest de umilință și de plenitudine, cu vârful crengilor pământul? Pământul era și el galben, înveșmântat în iarba pe jumătate uscată și în frunzele întunecate, pieloase, dar acoperite de un fel de puf strălucitor. Întreaga priveliște avea ceva îmbietor și liniștit, un aer de aproape magică beatitudine, încât am încercat să deschid, sub impulsul unei puternice dorințe și fără s-o mai întreb pe bătrână, fereastra. Am căutat febril ivărul de existență căruia simțeam că depind, dar fereastra, oricât ar părea de ciudat, nu avea ivăr, nu avea nicio posibilitate de deschidere, era numai un ochi de sticlă înrămat în lemn și fixat definitiv în tencuială. Dincolo de el livada părea nu numai intangibilă, ci și batjocoritoare, cu toată căldura ei interzisă și poate inexistentă, cu toate fructele ei luminoase și poate otrăvitoare.

Ana Blandiana, Amintiri din copilărie (1977)

Subiectul I

(30 de puncte)

Răspunde, pe foaia de concurs, la fiecare dintre următoarele cerințe.

1. Ilustrează, printr-un exemplu, o funcție a limbajului, identificată în textul *Memoriile Principelui Nicolae Suțu, mare logofăt al Moldovei, 1798-1871*. **6 puncte**
2. Evidențiază rolul imperfectului în fragmentul extras din *Amintiri din copilărie* de Ana Blandiana. **6 puncte**
3. Prezintă două caracteristici ale textului memorialistic, identificate în fragmentele citate. **6 puncte**
4. Explică semnificația secvenței din *Memoriile Principelui Nicolae Suțu*: „Poți uita această scurtă primăvară a existenței, mai ales când ai petrecut-o sub auspicii binevoitoare, în prezența unei naturi pline de încântare, în mijlocul boschetelor fermecate și al câmpiilor parfumate, în fața unei mări a cărei priveliște n-are pereche?” **6 puncte**
5. Susține-ți opinia despre modul în care motivul ferestrei este valorificat în fragmentul citat din *Amintiri din copilărie* de Ana Blandiana. **6 puncte**

Notă! Niciun răspuns nu va depăși 100 de cuvinte.

Subiectul al II-lea

(30 de puncte)

Redactează un text de 150 – 300 de cuvinte, ce urmează să fie postat pe blogul tău, în care să te identifice cu o culoare, explicându-ți opțiunea.

În textul tău, vei insera o secvență narativă, relevantă pentru asocierea cromatică.

Subiectul al III-lea

(30 de puncte)

Scrie un eseu de 600 – 900 de cuvinte despre *remodelarea realității prin amintire*, pornind de la cele două fragmente citate și valorificând experiențele tale culturale.

Notă! În elaborarea eseului vei respecta structura textului de tip argumentativ: *ipoteza*, constând în *formularea tezei/a punctului de vedere* cu privire la temă, *argumentația* (cu trei argumente/raționamente logice/exemple concrete etc.) și *concluzia/sinteza*.

Redactare

(30 de puncte)

În vederea acordării punctajului pentru redactare, lucrarea ta trebuie să aibă cel puțin 900 de cuvinte. Pentru redactarea întregii lucrări, vei primi 30 de puncte (organizarea ideilor în scris – 6 puncte; abilități de analiză și de argumentare – 6 puncte; utilizarea limbii literare – 6 puncte; ortografia – 4 puncte; punctuația – 4 puncte; așezarea în pagină, lizibilitatea – 2 puncte, respectarea precizărilor privind numărul de cuvinte – 2 puncte).

OLIMPIADA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Etapa județeană/a municipiului București

17 martie 2018

Clasa a XII-a

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Lucrările în care eseul/răspunsurile sunt precedate de titlu și/sau motto vor fi notate cu zero puncte.
- Timpul de lucru: trei ore.
- Total: 120 de puncte.

Citește cu atenție textele de mai jos.

A.

În ceasul acela pe-a muntelui coamă –
unde-adăstarăm sub brazi,
nimiciți de arzândul albastru
din clara preziură de toamnă –
tu adormiseși pătrunsă de soare
mie alături, în șuier de cetini.
În șuier venind din adâncuri
arar ca un val de răcoare.

În valea lăsată în urmă se stinse
demult și ultimul zvon.
O frunză de fag ca o flacăra-n păr ți se-oprise.
Rotind, în descindere, frunza visa
că-n an mai putea încă o dată
podoabă să fie de foc altui pom.
Pe munte, pe coamă, se stinse
demult și ultimul zvon.

Diafane semințe întraripate,
pe invizibile fire,
zburau peste noi – din veac în altul purtate.
Așa ne încearcă îndemn câteodată
spre crudă, spre sacră uimire.
Mai are încă – mai are substanță natura
și-n astă nespusă risipă
a-nchipuirii, dintre o clipă și altă clipă,
totul nu poate să fie-amăgire.

Văzduhul semințe mișca
spre ținte doar undeva-n mituri
întrezărite.
Și-n timp ce în somn surâdeai, ca-n rituri
ți-am pus un sărut în mijlocul palmei –
niciodată tu nu vei afla! –
ți-am pus un sărut în calda paloare din palmă
pe linia vieții ce se-alegea.

Lucian Blaga, *Văzduhul semințe mișca* (1945-1946)

B.

În mine crește o frumusețe nouă a și trecut.
Când te adâncești în verdele înserării și câtă lumină
mai țin stelele nopții pe chipul tău.
O vidră abia zărită în apa întunecată
printre crustele de gheață ale răzoarelor.
Tu ești cea care înțelege frunzele de soare
obosind prin ceață
și crestele adâncindu-se în noapte cu păsări răzlețe.
O frumusețe nouă crește din noi a și trecut,
iar tu îți vei aminti
flori tărcate de flanelă, sfârâit metalic de pepsi.
O muzică albă, îndepărtată, de nori luminoși.

Andrei Doboș, *Ea își amintește* (2016)

Subiectul I

(30 de puncte)

Răspunde, pe foaia de concurs, la fiecare dintre următoarele cerințe.

1. Ilustrează două mijloace diferite prin care se manifestă funcția emotivă/expresivă a limbajului în textul *Ea își amintește* de Andrei Doboș. **6 puncte**
2. Evidențiază două trăsături ale modernismului, identificate în poezia *Văzduhul seminte mișca* de Lucian Blaga. **6 puncte**
3. Prezintă valoarea expresivă a verbelor la imperfect în poezia lui Lucian Blaga. **6 puncte**
4. Comentează rolul câmpului lexico-semantic al *naturii* în construcția mesajului poeziei lui Andrei Doboș. **6 puncte**
5. Susține-ți opinia despre modul în care se reflectă imaginea iubitei în cele două texte. **6 puncte**

Notă! Niciun răspuns nu va depăși 100 de cuvinte.

Subiectul al II-lea

(30 de puncte)

Imaginează-ți un dialog între doi cititori în timpul unei dezbateri despre poezie. Unul consideră că rolul poeziei este de a reflecta frumusețea lumii, celălalt este de părere că poezia nu trebuie să se reducă la acest rol.

Scrie patru replici, câte două pentru fiecare interlocutor, în care vei face referire la cele două poezii sau la alte texte poetice.

Textul tău se va încadra în limitele a 150 – 300 de cuvinte.

Subiectul al III-lea

(30 de puncte)

Scrie un eseu de 600-900 de cuvinte despre *iubire ca trăire integratoare*, pornind de la cele două texte citate și valorificând experiențele tale culturale.

Notă! În elaborarea eseului, vei respecta structura textului de tip argumentativ: *ipoteza*, constând în *formularea tezei/a punctului de vedere* cu privire la temă, *argumentația* (cu trei argumente/raționamente logice/exemple concrete etc.) și *concluzia/sinteza*.

Redactare

(30 de puncte)

În vederea acordării punctajului pentru redactare, lucrarea ta trebuie să aibă cel puțin 900 de cuvinte. Pentru redactarea întregii lucrări, vei primi 30 de puncte (organizarea ideilor în scris – 6 puncte; abilități de analiză și de argumentare – 6 puncte; utilizarea limbii literare – 6 puncte; ortografia – 4 puncte; punctuația – 4 puncte; așezarea în pagină, lizibilitatea – 2 puncte, respectarea precizărilor privind numărul de cuvinte – 2 puncte).